Ritm prea lent în dezvoltarea sportului de performanţă

(Urmare din pag. 1)

organelor şi organizaţiilor sportive din regiune. Aşa se explică faptul că în multe locuri campionatul asociaţiei s-a desfăşurat la un mare număr de ramuri de sport şi s-a eşalonat pe o lungă perioadă de timp. Un exemplu concludent în această privinţă îl constituie asociaţia sportivă Petrolul Ţicleni (raionul Gilort), care în anul 1966 a organizat campionatul la 7 ramuri de sport (ciclism, şah, tenis de masă, fotbal, nataţie, volei şi tir), angrenînd în aceste competiţii mai bine de 1 200 de participanţi. Bine s-a organizat campionatul asociaţiei sportive şi la Energetica Porţile de Fier, Voinţa Tg. Jiu, Minerul Motru, Metalurgistul Sadu, Minerul Rovinari, precum şi în asociaţiile sportive săteşti Valea Oltului Cilieni (raion Corabia), Tractorul G.A.S. Robăneşti (raion Balş). Rezultate meritorii s-au obţinut în regiunea Oltenia şi în ceea ce priveşte trecerea normelor Insignei de polisportiv. În ultima perioadă de timp normele au fost trecute de 40 000 de tineri şi tinere, care au devenit astfel noi purtători ai Insignei. Adăugînd la toate acestea numărul mare de acţiuni turistice (peste 3 000) şi de duminici cultural-sportive (1 400) organizate în oraşele şi satele regiunii, precum şi masiva participare la „Cupa Agriculturii" ca şi la alte întreceri de masă organizate pe plan local, vom putea întregi tabloul realizărilor din acest domeniu.

Dacă ne referim însă la sportul de performanţă, atunci calificativele nu mai pot fi aceleaşi, cu toate că şi în această direcţie s-au înregistrat, în ultimii ani, unele progrese. Acest lucru a fost scos în evidenţă atît de darea de seamă cît şi în discuţiile purtate pe marginea ei. S-a vorbit astfel — şi nu fără o firească mîndrie — despre succesele obţinute în ultimul timp de echipa de fotbal Universitatea Craiova, care aduce inimoşilor ei suporteri multe şi frumoase satisfacţii. Dar nu numai fotbalul oltean a făcut paşi înainte. O statistică în ceea ce priveşte evoluţia sportului de performanţă va arăta că de la un an la altul numărul echipelor din regiunea Oltenia participante la campionatele republicane de categoria A s-a dublat (de la 3 în 1964 s-a ajuns la 6 în 1967), că cel al echipelor de categoria B a crescut în aceeaşi perioadă de la 4 la 6 şi că în cursul anului 1966, de pildă, sportivii din regiunea Oltenia au cucerit 11 titluri de campioni ai ţării, depăşind cu 4 cifra ce fusese planificată.

Privind lucrurile prin prisma acestor cifre s-ar părea că şi în direcţia sportului de performanţă situaţia ar fi mulţumitoare. Aşa să fie oare? O analiză mai atentă ne arată că lucrurile se prezintă cu totul altfel. Spre exemplu, dacă cercetăm situaţia existentă în seriile Vest şi Sud ale categoriei B la fotbal vom vedea că din cele 6 echipe din regiunea Oltenia, 5 se află în a doua jumătate a clasamentelor, unele dintre ele (Autorapid Craiova, Progresul Strehaia şi Progresul Corabia) fiind serios ameninţate cu retrogradarea. Şi acesta nu este un exemplu izolat. La fel s-au petrecut lucrurile şi cu echipa feminină de volei Universitatea Craiova, a cărei prezenţă, în continuare, în prima categorie a... atîrnat de un fir de aţă: un singur set pierdut mai puţin! Nici în privinţa sportivilor nominalizaţi pentru loturile olimpice şi cele republicane situaţia nu este mult mai bună. În primul rînd, nu ne poate mulţumi faptul că regiunea Oltenia şi-a propus să asigure lotului olimpic doar 12 sportivi, iar reprezentativelor noastre alţi 9. Deci, 21 de tineri şi tinere din această regiune sînt în prezent capabili să fie selecţionaţi. Să recunoaştem că este mult prea puţin pentru o regiune care se mîndreşte cu o atît de bogată activitate sportivă de masă şi unde, în ultimul an, numărul sportivilor legitimaţi a crescut cu peste 1 800, ajungînd în momentul de faţă la aproape 9 000. Dar ce folos dacă această creştere continuă reprezintă doar o cifră consemnată sec în rapoartele şi în statisticile Consiliului regional UCFS... Pentru că, dacă ne gîndim bine, numai 2 sportivi la 1 000 de legitimaţi au atins un plafon valoric mulţumitor! Şi atunci?

Este clar faptul că în stilul şi metodele de muncă ale Consiliului regional UCFS ca şi ale celorlalte organe şi organizaţii sportive din regiunea Oltenia continuă să se manifeste o veche carenţă a mişcării noastre sportive şi anume aceea a goanei după cifre, după rezultate nesemnificative, a tendinţei de a îndeplini sarcinile pe moment.

Referitor la cauzele care determină ritmul prea lent al dezvoltării sportului de performanţă, profesoara de educaţie fizică Eugenia Gruiescu, preşedintele Consiliului raional UCFS Tg. Jiu, Mihai Blaj, şi alţi participanţi la discuţii au arătat că activitatea sportivă din şcolile de toate gradele se menţine încă la un nivel nesatisfăcător. Şi ce poate fi mai concludent în această privinţă decît faptul că din cei 800 de elevi pregătiţi în ultimii 5 ani de Şc. sportivă din Craiova, de secţiile sportive de la liceele nr. 1 din Tr. Severin şi Tg. Jiu şi de secţia cu program de educaţie fizică de la Liceul nr. 1 din Craiova, nici unul nu a ajuns să cucerească titlul de maestru al sportului şi doar foarte puţini au atins categoria I de clasificare?

În şcolile de pe meleagurile Olteniei lucrurile nu merg de loc bine, în ciuda faptului că, în ultimul timp, s-au înregistrat unele rezultate promiţătoare. Realizările cuprinse în darea de seamă sînt, după părerea noastră, într-o totală neconcordanţă cu marile posibilităţi existente în această privinţă. De pildă, în regiunea Oltenia se află peste 350 de profesori de educaţie fizică, dintre care 246 au o calificare superioară. Analizînd însă repartizarea lor pe întregul teritoriu al regiunii vom constata un lucru extrem de interesant: din cei 246 de profesori calificaţi 82 sînt încadraţi în oraşul Craiova. Deci, o treime îşi desfăşoară activitatea în oraşul Craiova, unde însă, după cum aprecia chiar darea de seamă: „...o slabă comportare au avut-o echipele ce au reprezentat liceele din oraşul Craiova, dintre care doar una a reuşit să se califice în etapele de zonă ale campionatelor republicane şcolare".

Fireşte, ritmul nesatisfăcător în care se dezvoltă sportul de performanţă din regiunea Oltenia nu poate fi pus doar pe seama lipsurilor existente în activitatea sportivă din şcolile de toate gradele. Sînt şi alte cauze. Una dintre ele, poate nu cea mai puţin importantă, este aceea că nivelul valoric al competiţiilor regionale şi raionale se menţine de multă vreme scăzut. În plus, de ani de zile, la aceste întreceri iau parte aceleaşi echipe sau sportivi, iar numărul lor nu creşte proporţional de la o ediţie la alta. În această privinţă sectorul tehnic al consiliului regional UCFS a dovedit o serioasă lipsă de preocupare, nefiind îngrijorat de faptul că la întrecerile regionale şi raionale se întrec mai puţin de jumătate din secţiile afiliate şi nici măcar două treimi din numărul sportivilor legitimaţi.

★

Conferinţa a fost salutată de tov. CONSTANTIN DRĂGOIESCU, secretar al Comitetului regional Oltenia al P.C.R., care a subliniat progresele făcute în domeniul culturii fizice şi al sportului, arătînd, totodată, că succesele obţinute nu trebuie să constituie un motiv de exagerată mulţumire şi că faţă de posibilităţile existente mai sînt încă multe lucruri de făcut. În acest sens, vorbitorul a scos în evidenţă sarcinile mari care stau în perioada următoare în faţa cadrelor didactice, pe linia înviorării activităţii sportive şcolare, a perfecţionării procesului de instruire a tineretului în diferite ramuri de sport încă de la o vîrstă cît mai fragedă. Paralel cu îmbunătăţirea muncii pe acest tărîm — a arătat tov. C. Drăgoiescu — se impune ca şi organele şi organizaţiile sportive să-şi intensifice eforturile în vederea dezvoltării viitoare a sportului de masă şi, în general, a celui de performanţă, prin popularizarea celor mai valoroase experienţe, prin depistarea şi promovarea unor elemente tinere şi talentate, de care regiunea Oltenia nu duce de loc lipsă.

În încheierea lucrărilor, a luat cuvîntul tov. ION ŞICLOVAN, membru al Biroului Consiliului General al UCFS, care a scos în evidenţă îmbunătăţirea generală a activităţii organelor şi organizaţiilor UCFS din regiunea Oltenia. Rămînerea în urmă în sportul de performanţă — a spus vorbitorul — trebuie să constituie principala preocupare a tuturor activiştilor sportivi din regiune. Folosirea integrală a condiţiilor de care se bucură mişcarea sportivă din regiune, asigurarea continuităţii în activitatea de instruire şi competiţională, ridicarea nivelului muncii din secţiile fruntaşe şi activitatea cabinetului metodic — acestea sînt principalele căi pe care sportul de performanţă din regiunea Oltenia va putea să realizeze în viitor saltul aşteptat. După ce a analizat pe larg şi alte mijloace de impulsionare a sportului de performanţă, tov. Ion Şiclovan s-a ocupat de rolul pe care trebuie să-l aibă în această privinţă activitatea sportivă din şcoli. Creşterea răspunderii în muncă a profesorilor de educaţie fizică, o mai bună colaborare cu conducerile şcolilor şi realizarea unei trainice legături dintre procesul de instruire din şcoală şi cel din secţiile fruntaşe, mai ales cu cele ale clubului Universitatea Craiova, sînt probleme de a căror rezolvare depinde în mare măsură realizarea progresului propus.

Conferinţa a ales organele regionale UCFS şi delegaţii la Conferinţa pe ţară a Uniunii de Cultură Fizică şi Sport. În Biroul Consiliului regional UCFS Oltenia au fost aleşi: Augustin Brînduşe — preşedinte, G. Păcuraru şi I. Dobriţoiu — vicepreşedinţi.

Profesoara Maria Bota la o lecţie de antrenament cu tinerele handbaliste de la Şcoala sportivă nr. 1 Bucureşti

Foto: V. Bageac

Cînd absent la lecţie este... profesorul

(Urmare din pag. 1)

popular orăşenesc Cluj — ne informează că lipsurile semnalate sînt reale, arătîndu-ne cauzele care le-au generat, ca şi măsurile de îndreptare. Pe lîngă aceasta, am fost şi la faţa locului. Din discuţia purtată cu tov. Ioan Rusu, directorul Liceului nr. 14, a reieşit că: ...de la 15 septembrie 1965 şi pînă la 15 februarie 1967, a funcţionat ca profesor suplinitor tov. Sergiu Moldovan, absolvent I.C.F. (promoţia 1963, specializarea volei). *Cum a înţeles să-şi îndeplinească sarcinile profesorul Moldovan? Să răsfoim cîteva file din condica liceului:* 30. XI. 1965, *cl. a* X-a A — *lipsă de la oră;* 20. XII. 1965 — *absent de la comisia metodică a diriginţilor;* 24. II. 1966, *cl.* X-A — *lipsă de la oră;* 6. VI. 1966: *absent nemotivat de la şcoală;* 9. XII. 1966 — *la ora 12 n-a fost găsit la şcoală;* 11. II. 1967, *cl. VII-A şi cl. XI-C — la orele respective prof. S. Moldovan a scris: Exerciţii în circuit-sănius-patinaj. Urmează semnătura. Lecţiile n-au fost însă ţinute, iar tov. director Rusu a dispus reţinerea cuvenită din salariu. Poate mai erau şi alte exemple, dar consider că cele arătate sînt suficiente. Deci nu este vorba de o întîmplare singulară, ci de o suită de abateri, de încălcări repetate ale îndatoririlor profesionale. Este adevărat, liceul nu dispune încă de o bază sportivă (sînt în curs lucrări de amenajare, efectuate însă în pas de melc de IOGCC), ci doar de o sală de gimnastică improvizată într-o clasă. Aşadar, condiţiilor materiale necorespunzătoare li s-au suprapus lipsa de iniţiativă şi de răspundere a prof. S. Moldovan. Am avut ocazia să stăm de vorbă şi cu preopinentul. Cu o seninătate alarmantă pentru un cadru didactic, un tînăr presupus a fi pornit cu optimism şi vigoare în exercitarea profesiunii pe care şi-a ales-o, tov. Moldovan recunoaşte că a mai lipsit pe ici pe colo, dar, ce să-i faci, mai are omul şi unele probleme personale. Nu înţelege de ce se face atîta caz... că n-a fost controlat şi ajutat etc. etc. Curioasă mentalitate! Precizăm că tov. S. Moldovan lucrează acum la Grupul şcolar de construcţii — tot ca profesor suplinitor.*

În concluzie, la acest liceu, timp de un an şi jumătate, activitatea sportivă a fost ca şi inexistentă. E drept, tov. director Rusu spune că pentru îndreptarea situaţiei l-a sancţionat de cîteva ori pe prof. S. Moldovan. În plus a fost sesizată şi secţia de învăţămînt a Sfatului popular orăşenesc Cluj — care nu a avut însă disponibil un alt profesor. Totuşi, iată că situaţia a dăinuit şi elevii n-au făcut lecţiile din programă (educaţie fizică). Pe lîngă faptul că organele competente trebuiau să intervină cu mai multă hotărîre pentru curmarea acestei situaţii, credem că şi organizaţia U.T.C. putea să-şi aducă o contribuţie eficientă. Este necesară mai multă preocupare, mai mult spirit de organizare. Sperăm că o dată cu venirea titularului catedrei de educaţie fizică, prof. C. Vintilă, activitatea sportivă a elevilor Liceului nr. 14 din Cluj se va îndrepta pe făgaşul ei firesc. Cît priveşte pe prof. S. Moldovan, poate că cele petrecute să-l fi pus, în sfîrşit, pe gînduri, iar atitudinea lui faţă de muncă să se fi schimbat. Vom căuta, oricum, să-l ţinem în evidenţă. Dar, nu numai noi, ci ar fi de dorit să facă acest lucru, în primul rînd, organele de resort clujene. Promitem să mai revenim cînd vom avea noi elemente — bune sau... mai puţin bune. Dacă vom avea ocazia să le consemnăm numai pe primele, vom fi cu atît mai bucuroşi.

Sală de sport sau cafenea?

Cîndva, mîndria locuitorilor din Cîmpia Turzii, sala de sport la construcţia căreia au muncit cu entuziasm — în timpul lor liber — mulţi muncitori de la uzina „Industria sîrmei", a ajuns acum ca vai de ea. Dar, nu numai gospodarii (!?) au uitat de sala de sport din Cîmpia Turzii!

Corespondentul nostru *Petre Tonea* ne scrie că de cîtva timp sala n-are nici un program. Vine cine vrea, cînd vrea şi, mai ales, face ce vrea. E drept, unii îşi iau inima-n dinţi şi încearcă să se antreneze — la volei, tenis de masă sau gimnastică. Dar, ce te faci cu ceilalţi vizitatori, mult mai numeroşi, care intră în sală pentru că afară... plouă! Şi, măcar de-ar sta, cum se spune, în „banca" lor. Da de unde! Se apucă oamenii să fumeze ţigară după ţigară, să facă gălăgie, să intre pe teren. Dacă ploaia ţine mai mult, ca să nu se plictisească nepoftiţii vizitatori se aşază şi la o partidă-două de cărţi.

Ce este aici, sală de sport sau cafenea? Promitem să publicăm răspunsul Consiliului UCFS din Cîmpia Turzii...

Să nu pierdeţi la „tuş"!

Îl ştim de multă vreme pe antrenorul de lupte G. Ofiţerescu. Am şi scris, de cîteva ori, despre frumoasele rezultate ale muncii sale. Aflăm însă, că antrenorul constănţean e, într-adevăr, băiat bun, dar... cu lipsuri! Şi, după cum vom vedea, nu chiar cu din acelea mărunte.

La Tîrgovişte, meci important în sala clubului „Petrolistul". Într-una din întîlniri, tînărul luptător Ilie Nan de la „Energia" Constanţa pierde prin tuş! Vă închipuiţi amărăciunea sportivului şi supărarea antrenorului. Totul, de înţeles. De neînţeles a fost însă pentru toţi spectatorii felul cum antrenorul şi-a „îmbărbătat" elevul care pierduse prin tuş. Ilie Nan s-a trezit pur şi simplu luat la bătaie cu prosopul ud. Antrenorul nu s-a... răcorit însă cu atît. În cabină i-a mai dat şi... un picior. Aşa, ca să se înveţe minte. Să mai piardă şi altădată!

Bravo, domnule antrenor! Frumoasă educaţie! Crezi, într-adevăr, că procedînd aşa elevii dumitale nu vor mai pierde niciodată? Rămîne de văzut. Ceea ce este sigur, e că dumneata ai pierdut!

N-aveţi o ştampilă în plus?

La început, am crezut că e o glumă. Chiar să nu poţi cheltui nimic din fondurile proprii timp de 17 luni? Profesorul *Vasile Lepădatu* ne-a convins însă că într-adevăr aşa stau lucrurile. Bine spus „stau" pentru că în asemenea situaţie aproape că nu se poate face nici un fel de activitate sportivă.

Aşadar, din decembrie 1965 cele 14 asociaţii sportive din raionul Panciu nu pot scoate nici un ban de la unităţile C.E.C. pentru că nu au... ştampilă! Şi dacă n-au bani, n-au cu ce cumpăra nici echipament, nici materiale sportive... Au găsit unii activişti o „soluţie": să cumpere din banii lor, să păstreze facturile şi cînd se va rezolva chestia cu ştampila să facă decontarea. Dar, pentru că vremea trece şi... facturile rămîn, au renunţat. Acum toată lumea aşteaptă... ştampila. Ce aşteaptă însă Consiliul regional UCFS Galaţi care cunoaşte această ciudată dar adevărată poveste care durează de 17 luni?

Mică publicitate

Asociaţia sportivă „Progresul" din Făgăraş, avea un disponibil de peste 4 000 de lei. Am folosit timpul trecut, pentru că nu-l mai are. S-a... topit. Din vina cui? A tovarăşului DOBRE BADEA, vicepreşedinte al Consiliului orăşenesc UCFS Făgăraş.

Într-o zi, tovarăşul Badea a avut fericita idee de a se amenaja un teren de baschet în spatele restaurantului „Bîlea". Pentru aceasta a cerut sprijinul tuturor asociaţiilor din oraş, fiecare promiţînd o anumită sumă. În consecinţă, s-au comandat la I.I.L.R. Tg. Secuiesc panourile, care au costat 4 458 lei, plus 504 lei transportul, aşa cum scrie... negru pe alb în factura nr. 1207, din 6 septembrie 1965. Dar, cînd tovarăşul Badea a cerut asociaţiilor să-şi respecte promisiunile, acestea au început să dea înapoi. „Că n-avem, că nu putem..." Atunci? Atunci, s-a introdus factura în bancă pe numele unei singure asociaţii — „Progresul". Prin onorarea facturii s-a înghiţit întreg bugetul acestei asociaţii.

De mai bine de şase luni, păgubaşii încearcă să-şi recupereze banii. Dar, în zadar. Deşi terenul este folosit de mai multe asociaţii din oraş, de plătit a plătit numai una. În disperare de cauză, tov. Toici Volkman, preşedintele asociaţiei „Progresul", se vede pus în situaţia de a apela la „Mica publicitate": „Vindem convenabil teren de baschet. Rabat important. Luaţi legătura cu intermediarul nostru D. Badea". *Semnează asociaţia „Progresul", căreia i s-ar potrivi dictonul:* „Toţi pentru unul, dar unul plăteşte pentru toţi!"

Rubrică redactată de
VALERIU CHIOSE şi DAN GÂRLEŞTEANU
după scrisorile corespondenţilor noştri